

Prediking over 1 Timotheüs 6 : 12. Strijd de goede strijd van het geloof

In het kader van belijdenisdienst van het geloof in het jaar 1960 te Lunteren

LITURGIE

1. Votum en groet.
2. Zingen : Psalm 105 : 1 en 2.
3. De Wet des Heeren.
4. Schriftlezing : 1 Timotheüs 6 : 3 – 21.
5. Gebed.
6. Lezing van de tekst : 1 Timotheüs 6 : 12.
7. Zingen : Psalm 89 : 1, 4 en 7.
8. Prediking.
9. Zingen : Psalm 56 : 5
10. Bevestiging van de lidmaten.
11. Nieuwe lidmaten zingen : Psalm 27 : 5.
12. Toezingen door gemeente : Psalm 105 : 3.
13. Dankgebed.
14. Slotzang : Psalm 44 : 2.
15. Zegenbede.

Tekst : 1 Timotheüs 6 : 12.

Strijd de goede strijd van het geloof, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk u ook geroepen bent, en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.

Gemeente,

Timotheüs is voor ons geen onbekende. Wie enigszins zijn Bijbel kent, weet dat hij één van Paulus meest gewaardeerde arbeiders in het werk van de zending is geweest. Hij was de zoon van een Griekse vader en van een Joodse moeder. Hij is opgevoed in de kennis van de God van Israël. Door de prediking van de apostel Paulus heeft hij deze God ook leren kennen als de Vader van de Heere Jezus Christus.

Timotheüs is ook Paulus' metgezel geweest tijdens de zendingsreizen. Later kreeg hij een eigen arbeidsterrein aangewezen om zich daar zelfstandig te wijden aan de prediking van het Evangelie van het Koninkrijk met de opdracht om de mensen op te roepen tot het geloof in Christus. Een tijd lang is hij, onder andere, ook werkzaam geweest in Efeze, waar een gemeente van Christus ontstaan is.

Timotheüs nu, heeft het daar in Efeze lang niet altijd gemakkelijk gehad zoals het ook vaak op de zendingsvelden ervaren wordt. Ook in Efeze heeft het christelijk geloof ingeboet. Het enthousiasme van de eerste generatie was wegvallen, het bezielde-zijn door de Heilige Geest. Er is een zekere lauwheid over de gemeente gekomen. Waarachtig geestelijk leven is er nog wel, maar het kwijnt, het is armetierig zouden we zeggen. Allerlei dwalingen beginnen de kop op te steken. Het heeft de schijn, alsof het heidendom weer opnieuw zich begint te roeren en de geesten onder haar duivelse bekoring probeert te vangen. Zo stond de jonge Timotheüs voor een zware en grote taak. Onder het gewicht van zijn verantwoordelijkheid voor het welzijn van de gemeente dreigt hij te bezwijken.

Daarom schrijft Paulus hem een opwekkende brief om zijn geestelijke zoon te bemoedigen, om hem moed in te spreken. Timotheüs moet zich om te beginnen maar niet al te veel storen aan de beweringen van al die dwaalleraars. Paulus windt er geen doekjes om.

Al hun schijnbare, diepzinnige beschouwingen zijn fabels, holle klanken. Paulus zegt zelfs : oude vrouwenpraat. Timotheüs moet blijven bij de gezonde leer en zich maar niet inlaten met ziekelijke onzinnigheden. Paulus geeft hem nog allerlei waardevolle adviezen voor de gang van zaken in de gemeente. Tenslotte richt hij zich in een warm persoonlijk woord tot Timotheüs zelf, want Timotheüs is ook een mens. " Strijd de goede strijd van het geloof," roept Paulus Timotheüs toe. " Grijp naar het eeuwige leven, waartoe u ook geroepen bent en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen." "Strijd de goede strijd van het geloof." Paulus gebruikt hier een beeld dat hij ontleent aan de sportwereld van die dagen. Het hardlopen en worstelen. Men kon na veel lichamelijke inspanning een prijs winnen, deze bestond uit een krans. Deze wedstrijd was zeer zwaar. De eisen om mee te mogen doen waren niet gering. De deelnemers waren stuk voor stuk eerste klas atleten.

Welnu wil Paulus zeggen, zoals die deelnemers aan de wedstrijd hun uiterste best doen om de krans in de wacht te slepen, zo moet ook u, mijn geestelijke zoon Timotheüs, strijden, worstelen, er voor vechten om prijswinnaar te worden in de geestelijke strijd en worsteling. Paulus noemt hier het leven van een christen een strijd. Dat klinkt ons niet vreemd in de oren. We kennen allemaal de uitdrukking : " De strijd om het bestaan." De dichter van Psalm 89 zingt van God, Die ons ten schild is in het strijdperk van dit leven. De Heere Jezus heeft eens gezegd : " Strijd om in te gaan door de enge poort, want velen zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen." Een christen mag niet stil zitten, maar moet strijden de goede strijd van het geloof. In deze strijd gaat het er niet om wie het hardst kan lopen of wie het best kan worstelen, maar het gaat om het vasthouden, om het zich niet laten ontglippen van het geloof. In deze strijd is als het ware het geloof de inzet. Deze strijd wordt ook niet gewonnen met een goed ontwikkeld lichaam, met sterke spieren en stevige handen. Nee, alleen door het geloof. Daarom noemt Paulus deze strijd de goede, de schone, de edele strijd. Het gaat immers om de hoogste, geestelijke goederen.

" Strijd de goede strijd van het geloof." Dat is geen overbodige opwekking, gemeente, want de vijanden die Gods kerk en kinderen hun geloof trachten te ontfutselen, zijn zeer groot in aantal.

In het verband van onze tekst spreekt Paulus over één van die vijanden, namelijk de geldzucht. Deze is de wortel van alle kwaad. Daardoor zijn sommigen afgedwaald van het geloof. Deze vijand is nog springlevend. Paulus heeft maar niet een woord, een zaak genoemd die grijs en vergeeld is. Nee, het is ook vandaag op de dag nog bijzonder actueel. Deze vijand verslaat onder de leden van de christelijke gemeente zijn tienduizenden. Hoe velen zijn er niet, ook onder ons, voor wie het geld, het aardse goed, het één en het al is in hun leven. Men heeft er bijna alles voor over, men zet er zelfs zijn eigen zaligheid voor op het spel. Het leven in deze wereld neemt hen vaak zo in beslag, dat er geen tijd en geen aandacht meer overschiet voor de dingen van het Koninkrijk van God.

In onze moderne twintigste eeuw is de afgod van het materialisme de grootste vijand die de mens van het geloof afhoudt. Maar ook hen die het geloof echt mogen bezitten, tracht af te nemen. Paulus vermaant : “ Maar die rijk willen worden, vallen in verzoeking, in een valstrik, in vele dwaze en schandelijke begeerten, die de mensen doen wegzinken in verderf en in ondergang.” Dan roept hij het met klem : “ Maar u, o mens van God, ontvlucht deze dingen en jaag naar gerechtigheid, naar godzaligheid, geloof, liefde, volharding, zachtmoedigheid.” Het gaat om deze dingen in de goede strijd van het geloof. Het leven is meer dan het voedsel, het leven voor het aangezicht van God.

Gemeente, nu is de grote vraag of wij ook iets van deze strijd kennen, van deze goede strijd van het geloof. We zijn immers allemaal op de één of andere manier bezig om door het leven te komen. Nu gaat het er om of wij in en door dit alles niet vergeten om er ook zorg voor te dragen , dat wij voor het aangezicht van God moeten verschijnen als vernieuwde, geheiligde mensen. Daarom is het nodig dat wij allen die goede strijd strijden. Zonder ophouden. Zonder ook maar één ogenblik te verslappen.

Nu is de goede strijd van het geloof allereerst een strijd ergens tegen. 't Is een strijd tegen de zonde, die ons zo licht omringt, tegen de satan die er altijd maar weer op uit is om verloren terrein terug te winnen. Tegen de wereld die met haar verlokkingen en verleidingen ons probeert te verschalken. En dan wel heel in het bijzonder tegen ons zelf, want een gelovig mens is een twee-mens waar de strijd tussen de geest en het vlees nooit ophoudt. Wij zouden, gemeente, in deze geestelijke strijd van het geloof altijd onder liggen en nooit sterke weerstand kunnen bieden, als de kracht van de Heilige Geest ons niet staande hield en sterkte. Van ons zelf hebben wij geen enkel wapen noch voor de verdediging, noch voor de aanval. Integendeel dan zijn wij zwak van moed en klein van krachten. We zeggen het wel eens met David in ons klein geloof : “ Nu zal ik nog één van deze dagen door de hand van Saul omkomen.” Hoe velen zijn er ook niet onder ons die in deze geestelijke strijd de wapens als uit de handen vallen zodat ze weerloos staan. De drie - koppige doodsvijand in hen heeft een gemakkelijke prooi. Het bittere en smartelijke in dit alles is dan, dat wij zelf zo vaak de oorzaak zijn van dit onderliggen. We geven de zonde ruim baan in ons leven. We zijn op een listige manier gaan heulen met de vijand. De verrader zit uiteindelijk in ons eigen hart. Die vervloekte vijfde colonne die de vijand zo in de kaart speelt.

Nu is de machtige troost van het woord van de Heere , dat God nooit zal laten varen wat Zijn hand eenmaal begonnen is. Want als Paulus Timotheüs vermaant : “ Strijd de goede strijd van het geloof,” dan is deze opgave van God tegelijkertijd Zijn gave. Door Paulus geeft God deze opdracht ook aan Zijn kerk. Hij zal Zijn kinderen nooit alleen laten in de worsteling tegen vlees en bloed, tegen de overheden en de machten, tegen de geweldhebbers van deze wereld, tegen de duisternis van deze eeuw en tegen de geestelijke boosheden in de lucht. God roept Zijn strijdende Kerk op aarde op de gehele wapenrusting van God aan te doen, om staande te kunnen blijven tegen de listige omleidingen van de duivel. Deze wapenrusting van God schenkt de Heere als een gave , een geschenk van Zijn vrije genade, opdat wij krachtig zullen zijn in de Heere en in de sterkte van Zijn macht.

“ Strijd de goede strijd van het geloof.” Wanneer kunnen wij deze opdracht vervullen? Wel als we de gave van God kennen. Als onze lendenen omgord zijn met de waarheid, als we bekleed zijn met het borstwapen van de gerechtigheid, als onze voeten geschoeid zijn met de bereidheid van het Evangelie van de vrede, als we boven alles het schild van het geloof ter hand nemen waarop alle brandende pijlen van de boze zullen uitdoven, als we de helm der zaligheid opzetten, het zwaard van de Geest hanteren, dat is het Woord van God.

Wanneer we ons zo oefenen in de geestelijke wapenhandel, gemeente, dan zullen wij de goede strijd van het geloof inderdaad aankunnen en niet bezwijken noch verflauwen in onze zielen. Maar dan moeten wij ook met de daad strijden. Kost het u inspanning om het waarachtige geloof te behouden? Of komt tot u vanmorgen de vermaning : “ U hebt ten bloede toe nog niet tegen gestaan, strijdende tegen de zonde?” Dat zou spelen zijn met uw leven. Nu is het leven van een christen geen spelevaren op de wateren van de rust, maar altijd een worstelen tegen de onstuimige golven van de onrust. Het is met een woord van Guido Gezelle : “ Het leven is geen vrede alhier, geen wapenstilstand vragen, het leven is de krijgsbanier tot in Gods handen dragen.” Wij weten wel gemeente, als er een wedstrijd is dan zijn er behalve de spelers op het veld ook de toeschouwers op de tribune. Nu vraagt God vanmorgen aan ons, jongeren en ouderen, kinderen en grijsaards : “ Daal af van de tribune van uw hoge zetels en treedt in het strijdperk van dit leven om mee te doen in de wedstrijd en in de worsteling van het geloof.” Want het is heel aardig om te zien hoe anderen het er af brengen en zelfs onze kritiek op hen doen horen, maar het is voor ons zelf persoonlijk onvruchtbaar. Daarmee wordt een mens nooit overwinnaar. God geeft alleen Zijn strijders de zegen.

Eigenlijk moeten we zeggen vanmorgen: de beslissende slag is al reeds gestreden. U, Heere alleen, U bent overwinnaar in de strijd. De eigenlijke strijd is gestreden op Golgotha. Daar is ook de overwinning behaald op de machten van hel, dood en graf, de satan en de zonde. Dat heeft de Leeuw uit de stam van Juda Zijn bloed en Zijn leven gekost. Zijn verzenen werden vermord, omdat Hij de kop van de oude slang heeft vernietigd en Zijn worsteling is geweest een strijd op leven en dood. Dat is nu het wonder van het Evangelie. Toen Hij de strijd verloor, heeft Hij haar juist gewonnen. Zijn verlies blijkt nu enkel winst te zijn. Zijn dood hèt leven en Zijn ondergang hèt behoud. Nu is Hij de machtige Koning der ere, Wien gegeven is alle macht in hemel en op aarde. Die Koning nu, Die eeuwig leeft, regeert de Zijnen met Zijn Woord en Geest. Hij bewaart en behoudt hen bij de verworven verlossing.

Wat wij nu hebben te doen gemeente in de goede strijd van het geloof, dat is niets anders dan de overwinningsbuit van Vorst Immanuël in ontvangst te nemen door het geloof. Dat nu is onze kleine strijd tegenover de grote strijd van Jezus Christus. Deze strijd te strijden daartoe roept de Koning Zijn onderdanen. Dat is een bevel van de Heere der Heeren aan Zijn Israël. Niemand uitgezonderd. Nu worden wij allen opgeroepen om dienst te nemen in het leger van Koning Christus. Wee u, als u zich aan deze oproep onttrekt. Dat is desertie. U weet het wel : op desertie staat in oorlogstijd de doodstraf. Thans is het oorlogstijd. Niet slechts een koude oorlog, maar een hete strijd moet er zijn, tussen het Koninkrijk van Christus en het rijk van de satan. In deze strijd moet het er inderdaad heet aan toe gaan. Daarin moet bloed vloeien. Wapenstilstand met de machten van de vorst der duisternis is volkomen ongehoord.

Doet u mee gemeente, in deze geestelijke strijd? Met andere woorden: Is het ook uw begeren om in alle gerechtigheid onder onze enige Koning, Leraar en Hogepriester Jezus Christus te leven en vromelijk, dat wil zeggen, dapper tegen de zonde, de duivel en zijn ganse rijk te strijden en zo te mogen overwinnen? Als dat uw begeren is vanmorgen, dan mogen wij u het toeroepen: Welkom in de strijd. Want hoewel deze Koning almachtig is, is het aantal van de strijders nog altijd veel te klein; daar is nog voldoende plaats voor talloze mensen. Er is plaats voor iedereen die hart en leven uitlevert aan deze Vorst en die de doodsteek in zijn eigen bestaan krijgt. Zulk een machteloze wordt door Hem gestaald en gesterkt in de goede strijd van het geloof.

Welkom in deze strijd, allen die de goede keuze doen. Ook zij die vanmorgen hier neerzitten en straks hun ja-woord zullen uitspreken om de goede strijd van het geloof te strijden. Welkom in deze strijd! Deze Koning kan nog machtig veel mensen in Zijn dienst gebruiken en ze zijn allen hartelijk welkom.

“Niemand verachte uw jonkheid,” zegt de apostel. Hoe geldt dat woord vanmorgen onder ons. Als daar zijn, die op jonge leeftijd hier dit woord zullen uitspreken. Want gemeente, dat geldt iedereen. Als wij openbare belijdenis van het geloof afleggen, dan moeten wij niet denken: zie zo, dat is nu het einde van de catechisatie. Dat is het eindpunt van de ontwikkeling. Nee, nu gaat het eigenlijk pas goed beginnen. Nu komt het er op aan om in woord en daad te tonen of het nu waarheid is in ons binnenste. De roeping om hart en leven te wijden aan de dienst van Koning Christus. Om trouwe onderdanen te zijn van een Koning, Die Zijn dienaren het zaligst lot ver boven alle goden kan schenken.

“Strijd de goede strijd van het geloof.” Dat is het wachtwoord in dienst van de Koning. De derde belijdenisvraag luidt: “Beloofst u om door de genade van God tegen de zonde en de duivel te strijden?” Daarop wordt een hartelijk gemeend “ja” gevraagd. We moeten het vanmorgen van ons zelf betuigen, wij zullen dat nooit kunnen. Integendeel, want wij zijn slaven van de zonde en de duivel en doen hun begeerten. Nu is het Gode zij dank waar en dat is het Evangelie, dat we die strijd niet in eigen kracht behoeven te strijden. Daar wordt gevraagd om te strijden door en in de genade van God. Dat wil zeggen door de kracht van de Heilige Geest, Die moedig maakt en Die sterk maakt. Die genade van God is maar niet een vrijblijvende zaak, die God vlak voor ons neerlegt. Hij bindt die op onze ziel, Hij dompelt ons onder. Denk aan uw doop in de naam van de Heilige Geest. Toen verzekerde ons de Heilige Geest dat Hij bij ons wil wonen en tot lidmaten van Christus heiligen wilde. Deze belofte van de Geest is van grote kracht. Het gaat er om dat wij die niet verwerpen in ons ongelooft, maar dat we zoekend, ja worstelend aan de troon der genade, deze vervulling van Gods beloften verwachten in eigen hart en leven. Dat God Zijn Woord waar maakt, juist op deze dag. Hij zal doen wat Hij gezegd heeft aan hen die hopen op Hem wachten, die met een hunkerende ziel, leeg van al het wereldse en van al wat van hen is uitzien, naar de vervulling met God Zelf. Dat is het bidden en het worstelen, dat het wezen van de goede strijd uitmaakt.

Nu moeten wij ons in deze strijd gemeente, ook oefenen. Elke soldaat moet geoefend worden wil hij gevechtsklaar zijn om straks in de strijd de vijand het hoofd te kunnen bieden. Dat geldt ook van de christen, van de oudere en van de jonge lidmaten: U hebt nodig oefening in de geestelijke wapenhandel. Wat is de oefening in deze strijd? Och, dat is toch zo eenvoudig. Dat is allereerst dat we getrouw komen onder de bediening van het Woord van God en de sacramenten. Dat wij volharden in het gebed.

De machtigste strijders zijn zij die afhankelijk zijn van God en van Zijn genade, zoals Jacob die hinkende was aan zijn heup. Het zijn zij die alles geheel van God verwachten, zij leggen hun leven in de handen van God. Zij worstelen met de Heere en zeggen : “ Heere, ik laat U niet gaan tenzij dat U mij zegent.” Dat is de goede strijd van het geloof strijden.” Heere, doet U het in mij om de wil van Uw Naam. Dan gaat het woord in vervulling : “ God geeft Zijn gunstvolk moed en krachten.”

“ Strijd de goede strijd van het geloof.” Niet voor niets heet de Kerk van Christus op aarde : “ De strijdende Kerk.” Wee haar, als zij een voorzichtig verdrag met de vijand sluit, als zij op goede voet leeft met de machten van de duisternis. Dan zal haar deel zijn : onderdrukking, vervolging, het zuchten onder de macht van de vijand en zijn vreselijk woeden. Daarom bidden wij vanmorgen, onze harten en handen opheffend naar omhoog : “ O God, leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.” Wij zijn van ons zelf zo zwak, dat wij niet één ogenblik zouden kunnen bestaan, wilt U ons toch staande houden door de kracht van de Heilige Geest. Laat ons in deze geestelijke worsteling niet onderliggen, maar altijd sterke weerstand kunnen bieden, totdat wij de overhand behouden.

“ Strijd de goede strijd van het geloof.” Waarom? Om de prijs die kan worden behaald. Als de lopers in de renbaan aan het lopen waren, hing er op een paal aan het eind van de baan de prijs. Wie het eerst bij de finish was, mocht de prijs met zijn beide handen vast grijpen en in ontvangst nemen. Tijdens het lopen strekten zich de lichamen van de renners al uit naar die prijs. Heel hun houding was als het ware één grijphouding.

Zo nu, wil Paulus zeggen, zo moet ook de houding van de christen zijn. “ Grijp naar het eeuwige leven.” Wie de goede strijd van het geloof strijdt, voor die hangt als het ware de prijs vlak voor hen. Ze ligt zomaar voor het grijpen.

Waarin bestaat die prijs? In het eeuwige leven, zegt Paulus, de eeuwige gemeenschap en zaligheid met God. Dat is de prijs die God de Zijnen uitreikt als zij wettig zullen gestreden hebben. Dat is het loon dat God uit genade schenkt. Het eeuwige leven. Door onze zonden hebben wij in plaats van het eeuwige leven de eeuwige dood verdiend. Dat is de verstoting van voor het aangezicht van God. Dat wil zeggen : Het eeuwig moeten missen van Zijn gunst en gemeenschap. Nu moet u daar niet gering over denken al zijn deze woorden voor u bekende klanken. Want het zal nog duizend maal erger zijn dan u in uw somberste ogenblikken kunt vermoeden. Maar nu had de Heere geen lust in onze dood, maar juist in ons leven. Dat wij ons zouden bekeren en leven voor Zijn aangezicht. Daartoe heeft Hij Zijn eniggeboren Zoon in deze wereld gezonden opdat een ieder die in Hem gelooft , die de goede strijd van het geloof strijdt, niet zal verderven, maar het eeuwige leven zal hebben. Daartoe heeft God Zijn Zoon de dood doen sterven aan het kruis, in de plaats van doodschuldige zondaren.

Zie gemeente, als nu door de bediening van het Woord van God, wij aan zonde en schuld ontdekt worden, als wij inleven de waarheid van het oordeel, dan zeggen we, als we Christus aan het kruis zien hangen : Hij er af en ik er aan. Hij is onschuldig en ik ben dood – en doemschuldig. Dan wordt het wonder al groter als diezelfde Heilige Geest de ogen er voor opent, dat de Man van Smarten aan het kruis nu plaatsvervangend geleden heeft en gestorven is, Hij er af en ik er aan? Nee, Hij er aan en ik er af. “ Als u mij zoekt, laat dezen dan heengaan.” Hij, de Onschuldige gaat de dood in, opdat wij vrijuit zouden mogen gaan. Daarom ontvangt de Kerk van God vanwege dit zoenoffer van Christus in plaats van de eeuwige dood het eeuwige leven. “ Hij schenkt uit goedheid zonder peil ons het eeuwig, zalig leven.

O Timotheüs! O gemeente! O nieuwe lidmaten! Strekt u daar naar uit. Dat is de prijs die we kunnen winnen. Daar moeten we toch alles voor over hebben! Is dat niet de moeite van het strijden waard? Vergeleken met dit ene is al het andere ondergeschikt.

“ Grijp naar het eeuwige leven.” Mag een mens dat zomaar doen? Is dat grijpen dan geen stelen? Moet het eeuwige leven dan niet geschonken worden in plaats van het te grijpen? Gemeente, dat mag een mens zo maar doen. Want dat is geen tegenstelling; het grijpen en het geschonken worden van het eeuwige leven. Als we maar de goede strijd van het geloof strijden met de inzet van ons hele mens-zijn. De catechismus leert ons, dat Christus met Zijn lijden en sterven als met het enig zoenoffer voor Zijn Kerk, Gods genade, gerechtigheid en eeuwig leven verworven heeft. Dat eeuwige leven is dus juist een speciaal geschenk van God voor de goede strijders van het geloof. Bovendien zegt de catechismus dat de baten van het geloof in de Drie-enige God hierin bestaat, dat men nu een erfgenaam van het eeuwige leven is. Daarom mogen zij die de goede strijd van het geloof strijden, het eeuwige leven grijpen. Daar hebben ze door genade recht op, een kinderrecht. Alleen gemeente, versta me goed; het is met het eeuwige leven niet zo dat wij, als we het eenmaal gegrepen hebben, de houding kunnen aannemen van: nu kan mij niets meer gebeuren. Zo is het niet! Van Gods kant is het en blijft het: eenmaal gegeven, blijft gegeven! Want we belijden ook vanmorgen het is onmogelijk de genade te verliezen. Maar gezien van de kant vanuit de mens is het elke keer weer: een opnieuw grijpen. Daarom zeggen wij met Paulus: “ Niet dat ik het alrede gegrepen heb, of dat ik alrede volmaakt ben, maar ik jaag er naar of ik het grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben.” Ons grijpen is helemaal omspannen, ingehuld in het grijpen van Christus van de verlorenen uit het verderf. “ En daarom broeders, ik acht niet, dat ik zelf het gegrepen heb. Maar één ding doe ik, vergetende wat achter ligt, strekkende wat voor is, jaag ik naar het wit tot de prijs der roeping van God, die van boven is in Christus Jezus.”

“ Grijp naar het eeuwige leven.” Het is de moeite waard, zeer beslist. Als u het nog nooit gedaan hebt, dan moet u er beslist eens mee gaan beginnen. Want dit eeuwige leven is alles waard. Is het leven niet het doel van ons bestaan? Alles wat de mens toch heeft zal hij geven voor zijn leven. Alle eeuwen door zijn de mensen bezig geweest het leven te verlengen en steeds aangener te maken. Kunt u zich dan de verwondering voorstellen van Christen uit Bunyan's Pelgrimsreis naar de eeuwigheid, toen hij in grote nood uitriep: “ Leven, leven, eeuwig leven?” Dat leven gaat God nu schenken, uit genade. Dat is een wonder, gemeente. Het is de moeite van het grijpen waard. We moesten er alles voor over hebben, letterlijk alles, om dat eeuwige leven te ontvangen. Wat hebben we er vanuit onze natuur voor over? Niet veel. Eigenlijk niets! Totaal niets! De mens vanuit zichzelf kiest juist de dood boven het leven. Daarom zegt God: “ Bekeert u en leeft.” Dat is belijdenis doen. Zich bekeren en leven. Boven die eis komen we nooit uit. Met alle vrome praatjes niet. Als we door eigen schuld verloren gaan, dan zal tot ons in eeuwigheid gezegd worden: Waarom hebt u zich niet bekeerd, zodat u nu de eeuwige dood sterft en niet het eeuwige leven hebt?

Ook dat eeuwige leven heeft God u in uw doop beloofd. “ Totdat wij eindelijk onder de gemeente der uitverkorenen in het eeuwige leven onbevlekt zullen gesteld worden.” Dat is de vaste belofte van die God, Die trouw houdt en eeuwig leeft. Misschien zegt u, ja, daar ben ik mee bezig geweest. Daar heb ik ook mijn best voor gedaan. Maar het heeft tot nu toe niets geholpen. Ik ben er mee opgehouden, ten einde raad. Wat nuttigheid heeft het God te dienen en Zijn wacht waar te nemen?

Weet het dan goed, dat het in dit strijden en dit grijpen nu juist aankomt op volhouden, op het niet opgeven. Dat strijden en dat grijpen is een voortdurende, altijd inspannende daad. Een gelovige leeft altijd in de spanning van er te zijn en er niet te zijn. Van het te hebben en niet te hebben. De psalmist zingt : “ Ik blijf de Heer’ verwachten, mijn ziel wacht ongestoord, ik hoop in al mijn klachten, op Zijn onfeilbaar woord.” Als we dan moedeloos worden en het misschien wel willen opgeven, als nieuwe lidmaten bijvoorbeeld na hun eerste geestdrift moede en mat worden, als de jongens en de meisjes zichzelf zo tegengevallen zijn, dan gaat het goed. Dan vervult God Zijn belofte dat Hij de vermoeiden kracht geeft en de sterkte vermenigvuldigt aan hen die geen sterkte meer hebben.

“ Grijp naar het eeuwige leven.” Paulus eindigt met de woorden : “ tot hetwelk u ook geroepen bent en de goede belijdenis beleden hebt voor vele getuigen.” Paulus haalt een historische herinnering op. Dit doet hij om aan zijn vermaning klem bij te zetten. Deze herinnering ligt Timotheüs nog goed in het geheugen. Paulus was bezig in Klein Azië het Evangelie te verkondigen en onder zijn hoorders was ook Timotheüs. Gretig luisterde hij naar de preek van Paulus die hem sprak van zonde en genade, die hem lokte tot het heil en hem nodigde tot het eeuwige leven. Toen is daar in Timotheüs een wonder gebeurd. Door de werking van de Heilige Geest verstond hij de roeping van Paulus als een persoonlijke boodschap van God voor hem. Geroepen door middel van de verkondiging van het Evangelie heeft hij die roeping in het geloof beantwoord. Hij deed belijdenis van zijn geloof ten overstaan van vele getuigen en werd gedoopt.

“ Tot hetwelk u geroepen bent.” “ U,” zegt Paulus. Dat “u” breiden we vanmorgen uit tot de gehele gemeente. Ook tot u vanmorgen. God de Heere, Die de God van het verbond is, roept door middel van de verkondiging van het Evangelie elk mens. Hij roept persoonlijk en welgemeend tot het eeuwige leven, tot het deel hebben aan het heil in Christus. Of u nu die roeping afwijst of niet, dat doet er niet toe. Wij zijn en blijven geroepen tot het eeuwige leven. Zo velen als er vanmorgen door het Evangelie geroepen worden die worden ernstig geroepen. God toont wat Hem aangenaam is, zodat zij die geroepen zijn, tot Hem komen. Hij belooft hen die komen, de rust voor de ziel en het eeuwige leven.

U wordt geroepen, gemeente. Jullie ook vanmorgen, nieuwe lidmaten. Als jullie niet komen ligt de schuld bij jullie en beslist niet in het Evangelie, noch in Christus. Hij roept door het Evangelie. We nemen het Woord niet aan door ons verdoemelijke ongeloof en vanwege de vijandschap van onze vervloekte natuur.

“ Tot hetwelk u ook geroepen bent.” God roept, God roept krachtig door de prediking van Zijn Woord. Als onze koningin een oproep tot militaire dienstplicht laat uitgaan, dan trekt een jongeman zijn uniform aan en hij komt. Nu roept de Koning der koningen tot het eeuwige leven, tot de goede strijd van het geloof. Waar halen we de moed vandaan om dan te weigeren? Om de Heere niet thuis te geven? Of zegt u : “ O Heere, ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp?” God roept, dat wil zeggen, we mogen komen. Hier is de wet ten einde, hier is louter genade. Komen met heel de schuld van mijn verknoeiende leven, met al de moeite en de pijn van ons bestaan. Christus zegt : “ Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.”

De roeping leidde bij Timotheüs tot geloof. Het geloof drong hem om belijdenis te doen voor vele getuigen. Voor Paulus, Silas, zijn moeder Eunice, zijn grootmoeder Loïs en vele andere mensen. Velen van u, gemeente, hebben in het verleden ook de goede belijdenis afgelegd. De goede belijdenis, dat u goed sprak van God. Ook in de tegenwoordigheid van vele getuigen, van uw man, uw vrouw, uw vader, uw moeder, uw toenmalige dominee, uw kerkenraad. Zij allen waren getuigen van uw ja-woord. U hebt deze belijdenis afgelegd ten aanzien van de engelen in de hemel. Van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, Die daar onzichtbaar bij betrokken waren. Uw "ja" was voor Hen als het zweren van een eed. Zo doe mij de Heere en zo doe Hij daartoe.

Hoe is het nieuwe lidmaten op deze morgen? Strijden ook jullie de goede strijd van het geloof? Volgen jullie ook vandaag Christus in leven en in sterven? Belijden jullie Hem nog voor God en de mensen? Komt eens uit jullie schuilhoeken te voorschijn, want jullie hebben de goede belijdenis beleden.

O, laten wij ons, als het verkeerd ligt bekeren van onze boze handelingen en wegen. Laat deze dienst van het Woord niet een kerkelijke plechtigheid zijn zonder meer, maar ook voor verbondsbrekers een plechtige vernieuwing van het eenmaal gesloten verbond. Laat het vandaag in onze gezinnen gehoord worden: "Maar mij aangaande en mijn huis, wij zullen de Heere dienen."

"Strijd de goede strijd van het geloof; grijp naar het eeuwige leven." Daar zullen we waarachtig nooit spijt van krijgen. God zegt: "Weest getrouw tot de dood en Ik zal u het eeuwige leven geven." Daarom verwachten we het vanmorgen niet van mensen. Niet van hun vrome idealen, noch van hun beste voornemens, maar verwachten wij het van de alles vernieuwende en alles overwinnende genade van God. Dan zullen we het straks mogen zeggen: "Ik heb de goede strijd gestreden. Ik heb de loop beëindigd. Ik heb het geloof behouden. Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke de Heere, de rechtvaardige Rechter, die dag mij geven zal, en niet alleen mij, maar allen die Zijn verschijning hebben liefgehad." Wie dan roemen zal, zal dit dan alleen maar kunnen doen in de Heere, in vrije gunst alleen.

Amen.